INNA AIROLA

KAAREN KERTOMUS

Viimeinen osa

KAAREN KERTOMUS

Viimeinen osa

Inna Airola

KAAREN KERTOMUS

Viimeinen osa

© 2019 Airola, Inna
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-339-481-0

Tuonen tyynen tyvenen, vainajalan vetten
rantamilla, reunamilla,
syliini sinut suljen

Tuonelan tummalla turpeella, kuoleman karulla kankaalla,
vuoteessa viimeisessä, ikiunen peiton alla,
kuolontuojan kutopuista

Tässä on minun hyvä olla
Vieressäsi viimeinkin

— kaakkoismaalainen runo

VELHON VÄVY

Talvesta kesään 884

I

Valatun kartano
Keskipohjan jaarlikunta

Vaikka olkaa viilsi täysinäistä ahkiota koirien kanssa vetäessä ja jalkoja särki päivänpitkän kävelystä lumisella, talvenkalpealla tietaipaleella kylästä kartanolle, Kaare Vilgarrinpoika ei voinut edes väittää olevansa mitään muuta kuin väsynyt. Ja vaikka käynti kievarissa oli välttämättömyys ja hevosetta erityisen pitkä, ajatus kartanoon palaamisesta ja luvatuista rieskoista pakotti yhtä lailla jalkaa toisen eteen kuin hymyä suupieliin.

Vähään aikaan Kaare ei ollut kantanut huolta juuri mistään, hän sai olla juuri niin kuin halusi, tehdä töitä tahtomassaan järjestyksessä ja levätä, jos niikseen tuli. Jokin pieni järjen ääni piti hänet kuitenkin kurissa. Karmanhand Karózjevitšin palatessa saattomatkalta paikkojen oli syytä olla kunnossa ihan jo sillä, ettei velho vain keksisi lähettää häntä pois. Vilgarrinpoika olikin saanut jo aikaiseksi kaikenlaista pientä puhdetta niin pihalla kuin talossa, ja vaikka Ásevaine toistuvasti muistutti, ettei ollut tarvetta vetää itseä väärälle, aina löytyi jokin juttu, johon jopa taito sekä kyky pystyivät. Jos ei muuta, niin itsensä Kaaren oli vakuutettava luvasta nukkua hirsiseinien sisällä, syödä velhon varoilla ostettua

ruokaa ja maata talon tyttären vuoteessa.

Jostain syystä, vaikka metsässä tuskin kukaan kulki saati näki Vilgarrinpojan naamaa, häntä punehdutti ajatella, mitä he jo olivat kaksin kokeneet. Se oli yhä hapuilua, turhaakin varovaisuutta ja toiseen vielä tutustumista, mutta joka kerta enemmän — joka kerta jotain muuta kuin edellisellä.

Aamuyöstä ylös nousseena ja kievarissa vain sen verran viipyneenä, että sai kaikki tarpeelliset köytettyä ahkioon ja pientä palasta paluumatkalle, Vilgarrinpoika kiipesi viimeistä mäenpätkää kartanolle vielä valoisaan aikaan. Tapansa mukaan hän päästi koirat irti pihamaan sillä puolen, salpasi portin, purki kuorman ja jätti ahkion kuistille kuivumaan. Daša ja Vod juoksivat viimeisiä tempoilujaan hangessa sen aikaa, kun Kaare kantoi tavarat eteiseen ja käski koirat sitten kömpelöllä kahden sanan tšarnitsan taidollaan sisälle. Eivät ne häntä enää vierastaneet niin kuin alun alkaen eikä Vilgarrinpoika tieten tahtoen tunkenut kättään pihtisten leukojen luokse, mutta kyllä ne silti osasivat kerjuulla käydä: vikistä vähän palasta puurokulhon reunalta ja kuskata keppiä hangessa heitettäväksi, ja jos oikein onneksi otti, saattoi korvan takaa rapsuttaa kiireemmäksi hetkeksi.

Keittiöstä kulki vastaan ohran ja porkkanan makea tuoksu. Argerintytär pyyhki pöydältä jauhojäämiä Kaaren tullessa keittiöön ja osoitti syrjemmälle jo uunissa levänneitä, voilla silattuja leipäsiä. Nuorukainen laski kantamuksensa niille sijoille ja kauhaisi kaksi rieskaa kertaheitolla suuhunsa. Hän ei voisi varmasti koskaan tympääntyä siihen, että Ásevaine paistoi joka päivä jotain tuoretta — ei vain kerta viikkoon tai pahimmassa tapauksessa ehkä kerran kuun aikana. Siinä missä muualla Kohinakorven ja pitkän Pohjan aloilla kärsittiin jatketusta juomasta ja ryyditetyistä

jauhoista, kartanon kellarissa ja varastoissa oli yllin kyllin tavaraa ja kylästä sai loppuja, kun tiesi mitä kysyä ja mitä maksaa. Vasta edellisellä viikolla Vilgarrinpoika oli vienyt jauhoja vastineeksi vakallisesta kananmunia.

”Kuuluiko kievarissa mitään?” Argerintytär kysyi lennättäen viimeisen erän uunista ulos.

Vilgarrinpoika solkotti jotain kohteliaaksi tarkoitettua alas istuessaan ja mumisi yhä vain epäselvemmin suu täynnä niin leipää kuin asiaakin. Siinä myhistessään hän kaivoi taskustaan keskeltä taitellun kirjeen.

”Raude oli laittanut sanaa, että Ana on tulossa Auramaan ensi viikolla Pyreijan ja tämän poikavauvan kanssa. En ihmettelisi yhtään, jos he suuntaavat saman tien Auraman vankilaan vieraisille.”

Ásevaine vilkaisi nuorukaista merkitsevästi muttei sanonut mitään. Hän oli sanonut riittävästi jo kuullessaan Jerkerintyttären vankilassa piilottelemasta velipuolesta — kuvannut sen puolen Pohjolaa etsityimmäksi pahantekijäksi, jonka oli kuviteltu kuolleen jo monta vuotta sitten, ei viruvan vankilassa siskonsa saaliina saati siitä itse mitään tietämättä. Argerintytär arveli Oddi Jerkerinpojan tuominneen itsensä vannomalla kostoa Valkealle soturille — jolle tosin kostoa janosi puolet Pohjolaa, eikä Pyreija olisi koskaan voinut vangita kaikkia. Nyt se oli muutenkin myöhäistä.

Kaare jatkoi: ”Tässä annetaan ymmärtää, että minun olisi syytä olla paikalla selvittämässä omin sanoin siskopuolelleni, missä oikein olen ja miksi olen hylännyt Rauden niin julmasti kesken kylmimmän kauppakauden ja kaikkea sellaista. Pah”, Kaaren oli puuskahdettava, ja hän nakkasi kirjeen kauemmaksi. ”Mitä se

heille kuuluu? Selityksillekin saisin todennäköisesti jonkin puoleista parjausta. Tai pahimmassa tapauksessa he parjaisivat sinua.” Hän tuijotti Argerintyttäreen toisen kulman alta, mutta nainen vain hymähti, pesi kätensä vadissa uunin reunalla ja kuivasi esiliinaansa.

”Et sinä minua mukaasi tarvitse — vältytpähän enimmiltä uteluilta.”

Siinä kohdin Kaare antoi kulmiensa rypistyä jo paheksunnan puolelle, ja hän tempaisi itsensä tuolilta mennäkseen naisen likelle.

”Et sinä ole sellainen, mitä pitäisi piilotella.” Hän tarrasi käsistä ja silitti kohtaa, missä peukalo erkani muista kaltaisistaan. Iho oli siitä rahtusen rikki ja sinipunainen, ja kun Ásevaine sihahti kosketusta, Kaare vain nosti käden huulilleen ja suuteli kovimman kivun pois. ”Minä en antaisi itselleni ikinä anteeksi, jos luulisit minun häpeävän sinua jollain tavalla. Olkoonkin, että vasta kuukausi on kulunut, mutta ennemmin minä veisin sinut torille ja kuuluttaisin, että kuolkaa kateudesta, mokomat.”

Ásevainen muka toruva tuhahdus peitti vain vaivoin alleen vinon hymyn ja huvituksen. Sitten hän siveli nuorukaisen lyhyttä sänkeä, joka oli päivän aikana tunkenut iholle, ja suuteli suulle, varovasti kuin antamatta liikoja luuloja. Se kutitti varpaissa asti. Kaare olisi kernaasti antanut periksi kaiholle ja kaapannut Argerintyttären vietäväksi vuoteeseen, ja pitkään hän sitä pohtikin Ásevainen jo askareidensa pariin palattua ja esiliinansakin kaappiin jo ripustettua. Kun nainen lopuksi huuhtoi viimeiset taikinanmurut ja juureskuoret laskiämpäriin ja levitteli uuninpohjan hiilloksen, Vilgarrinpoikaa poltteli pelkkä katsominen niin kovaa, ettei hän voinut olla kokeilematta.

Yksi suudelma kaulalle, toinen korvanlehdelle, vähän vaativampi ote vyötäröltä. Kaare tiesi sanomattakin olevansa kömpelö koskemaan, mutta sitä mitä keho kaipasi, oli turha yrittää väittää muuksi, eikä vastaankaan Argerintytär laittanut. Heidän siinä tovin toisiaan pideltyään Vilgarrinpoika veti naisen peräänsä parvelle, ja jos Ásevaine jotain oli sanomassa, suuteli hiljaiseksi. Huoneen ovea kumpikaan ei huomannut laittaa kiinni. Henki veteli kiivaasti vaatteita riisuvien käsien tahdissa, ja iholla kulki kylmiä väreitä niiden sattuessa yhteen, vähän vieläkin kuin ei olisi koskaan toiseen koskenutkaan.

”Sinä olet häiriötekijä”, Ásevaine nauroi Kaaren oikaistessa itsensä sängylle ja kahmaistessa hänet alleen. Kun Vilgarrinpojalla ei ollut siihen vastattavaksi kuin pitkä, kummeksuva katse, nainen könysi parempaan talteen ja siveli sormillaan kuoppaa nuorukaisen kaulan alla ja siitä olkapään haalistunutta, kuivaa arpea. ”En saa töitäni tehdyksi, kun kaikki aika menee vain sinun kanssasi sängyssä. En minä osannut edes arvailla, että tästä tulisi näin… kokonaisvaltaista.”

Kaare ei turhia viitsinyt peitellä hymyään ja laski painonsa paremman käsivartensa varaan. Huonommallaan hän tarrasi arpeaan siveleviin sormiin ja suuteli niitä ja huulia siten kuin oli viime aikoina tullut tavaksi.

”Eikö tämän ole tarkoituskin olla kokonaisvaltaista?” Vilgarrinpoika kysyi. Tuntui, että suutelemista ei voinut lopettaa, kun sen makuun oli kerran päässyt. Miten niin pieni ele saattoi tuntua niin suurelta? Joka kerta se oli erilaista ja uutta, ja Kaare olisi voinut vannoa, että Ásevaine jopa maistui joka kerta erilaiselta. ”Minä häiritsen sinun elämääsi ja sinä minun, ja kumpikin vähän toisiamme — eikä kummallakaan ole siitä pahaa sanottavaa.

Päinvastoin", hän lisäsi vähän hymyään leventäen, kun Ásevaine ei kieltänyt häntä viemästä kättään alas, koskettamasta rinnan kärkeä tai hipaisemasta reiden sisäpintaa. "Mitä enemmän me toisiamme häiritsemme, sitä paremmalta se joka kerta tuntuu."

Siinä, missä se aikaisemmin oli ollut alussa arkuutta ja lopussa lähinnä kipua, nyt se oli syvältä sykkivää lämpöä, joka teki jo hengityksestä raskasta, sävyttynyttä huohotusta. Se loppui melkein yhtä vaivihkaa kuin oli alkanutkin, kuumeena ja katkonaisina hengenvetoina samaa tahtia lantion liikkeiden kanssa. Sydän hakkasi itseään irti, kädet tärisivät painon alla. Kaare hädin tuskin tunsi kasvoillaan käyviä huulia, eikä varsinkaan nähnyt hymyä, jonka Argerintytär itselleen toisen tyydytyksestä salli.

Kun Kaare lopulta vetäytyi Ásevainen sylistä, maailma silmissä pyörähti ja pimeni, palasi sitten ja pakotti painamaan pään tyynyyn ja selän uuninmuurin lämpöön. Argerintytär hipaisi punehtunutta poskea kertaalleen ja nousi sitten vuoteesta käydäkseen kylpykomerossa. Mutta vaikka vesi viilensi ja puhdisti, palattuaan Kaaren kainaloon Ásevaine huomasi, että kosketus kuumotti yhä, tahtoi lisää, tahtoi toisenkin kerran.

Vilgarrinpoika oli jo sulkenut silmänsä, ja hiukset lojuivat osittain kasvoilla, osittain tyynyllä. Ásevaine siirsi niitä syrjään, hyväili hetken sängen tuntua nenän alta ja kulki leuan luista linjaa pitkin silittääkseen korvanlehden takaa ja viedäkseen sormensa sieltä solisluuta alas käsivarrelle. Ennen kuin Argerintytär harmikseen ehti alemmas, Kaare oli jo kietonut kätensä hänen vyötärönsä ympärille, vetänyt kiinni rintaansa vasten ja löytänyt taas huulillaan sellaisen kohdan, josta lähti lämpöä pitkin muutoin jo viilennyttä ihoa.

Ásevaine painoi päänsä nuorukaisen rintaa vasten, sormet toisen lomissa. Kaare tuoksui suolalta ja savulta ja joltain muulta, jolle ei ollut nimeä. Sen tunsi vain hetkinä vähän rakastelun jälkeen, joka kerta enemmän, joka kerta väkevämpänä.

Iltapäivä meni ja muuttui illaksi, ja lopulta makuukamariinkin hiipi kylmä. Ásevaine havahtui jalkojaan silittävään viileään, nosti päänsä Kaaren kainalosta. Oli vaikea sanoa, kuinka kauan he olivat torkkuneet, mutta olo oli ainakin sen mukainen, tokkurainen ja tahdoton. Toinen koira vikisi alhaalla, arvatenkin nälkäänsä tai päästäkseen ulos.

Otsaansa pidellen Argerintytär kohottautui ylös. Kaare urahti unissaan. Vilgarrinpojan toinen käsi oli yhä Ásevainen ympärillä ja toinen ilmeisesti ollut koko illan hänen niskansa alla. Nuorukainen nukkui puoliksi pois tyynyltä, huulet raollaan ja poski painuneena niin, että koko naama oli kurtulla.

”Ylös, ulos, renki ja rakastaja”, Ásevaine kuiskasi Vilgarrinpojan korvaan ennen kuin nousi istumaan vuoteen reunalle ja taikoi tuluksilla tulen kynttilään. Kaare mutisi jotain kaikuna, yritti nostaa kätensä kietoakseen ne Ásevainen kaulaan, mutta olka ei tahtonut liikahtaa. Hän ähki ja tuhisi vaivaansa hieroen, avasi sitten silmänsä. Hetken hän vain tuijotti niin, että pihkakulta osui kynttilänkajoon.

”Mahtaa olla myöhä”, Vilgarrinpoika tuumasi ikkunaan vilkaisten, missä lasi ei näyttänyt kuin huoneen omaa heijastumaa, heilautti itsensä naisen viereen ja kuljetti sormiaan pitkällä, luisevalla selällä. Huulen ja käsivarsien lisäksi jälkiä oli selässä, kaukaisia haamuja jostain lapsuudessa saaduista raipaniskuista. Kaare vavahti. Vaikka isä oli lyönyt, oli sentään lyönyt jälkiä jättämättä.

Ehkä jonain päivänä hän kysyisi Ásevainelta, mistä mikin arpi oli tullut, jonain päivänä tuonnempana, kun olisi sen aika.

”Ehkä illan puoli”, vastasi Ásevaine ja huokaisi sitten syvään, kurkottaen vaatteita lattialta. ”Miten tässä näin taas kävi? Minulla oli kasa kaikkea, mitä piti saada valmiiksi: jauhaa lisää jauhoja, parsia sukkia… Uunin tuhkatkin piti siivota, rieskoihin tuli väärää makua —”

”Áse”, Vilgarrinpoika sanoi, kun naisen ääni vain kiihtyi, ”kaiken ehtii huomennakin. Velho ei ole tulossa varmasti vielä moneen viikkoon takaisin. Ehdit parsia koko kasan sukkia siihen mennessä. Ja kutoa vaikka uusia tilalle.”

Argerintytär huokaisi toistamiseen, muttei saanut pidettyä huvitusta äänestään. ”Ellet sitten taas houkuta minua sänkyyn puoleksi päiväksi.”

Kaare naurahti: ”Sitä vartenhan minä olen täällä.”

”Mitä?”

”Sinua varten”, Kaare tarkensi pidellen hymyä, poikamaista ja vilpitöntä, joka välkkyi silmissä asti. Hän kurotti kätensä Ásevainen ympärille, suuteli olkapäätä ja veti naisen takaisin syliinsä, pitääkseen hetken siinä, kunnes pitäisi taas mennä.

TÄSSÄ MINUN ON HYVÄ OLLA VIERESSÄSI VIIMEINKIN

Valatun velhon kartanossa Kaare Vilgarrinpoika on vihdoin löytänyt paikkansa. Suhde Ásevaine Argerintyttäreen ei kuitenkaan ole virallinen eikä laillinen, sillä nainen on vierasverinen, väärän ikäinen – ja sukuunsa sidottu.

Vapautusrahoja varten Kaare alkaa selvittää, mitä salaisuuksia Herja Hildirin vasarakoru todella kätkee, ja se johdattaa nuorukaisen yhä kauemmaksi menneisyyteen, muinaisiin aikoihin ja taikoihin, joita ei pitäisi olla.

Matka on tuonut Kaaren kauas Kaakkoismaasta, mutta edessä on vielä viimeinen taipale taivaidenvalojen alla.

Historiallista fantasiaa romantiikkaa unohtamatta. Kauniista kielestä kiitetyn Kaaren kertomuksen maailma on saanut innoituksensa Suomen, Pohjolan ja Venäjän historiasta ja mytologiasta.

Inna Airola on kotoisin Kuusimetsästä ja asuu kaukana pääkaupunkiseudulta katsottuna.
Hän on koulutukseltaan humanisti ja kirjoittaa työn ohessa omapäisesti ja omakustanteisesti.

INNAAIROLA.COM

84.2 | 84.2F
ISBN 978-952-339-481-0

9 789523 394810

Kannen maalaus:
Peder Balke, Træ i vinterskov (n. 1850). Statens Museum for Kunst, København.
Public Domain